

Такий підхід повинен бути націлений на покращення роботи як підрозділів, так і підприємства в цілому, а також на пристосування до умов постійних зовнішніх змін, які вагомо впливають на досягнення максимального результату.

1. Організаційні аспекти покращення внутрішніх економічних відносин на підприємстві. Реалізація даного напрямку передбачає вибір та обґрунтування ефективної структури організації операційної

діяльності підприємства, шляхом підвищення рівня децентралізації підрозділів.

2. Підвищення ефективності основних економічних важелів підприємства ґрунтується на розробці комплексу пропозицій та рекомендацій, що сприяють підвищенню ефективності: нормування, планування, обліку та контролю, підведення підсумків, стимулювання та матеріальної відповідальності.

Література

1. Волков Д.П. Алгоритм аналізу операційної діяльності в умовах стратегічного розвитку підприємства / Д.П. Волков // Матеріали Міжнародної науково-практичної конференції «Роль і місце бухгалтерського обліку, контролю й аналізу в розвитку економічної науки та практики». – К.:КНЕУ: ФПБАУ, 2010. – С. 250-252.

2. Гонтарева І. В. Вплив своєчасності відтворювальних процесів на системну ефективність розвитку підприємства / І. В. Гонтарева // Актуальні проблеми економіки. – 2011. – №2(116). – С. 69–76.

УДК 658.589

СИЛІКОНОВА ДОЛИНА США ЯК ПРИКЛАД ПЕРСПЕКТИВ РОЗВИТКУ СУЧАСНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ДЛЯ УКРАЇНИ

Українець М., Собчук М. – ст. 3-го курсу, гр. ЕППвн-31

Бойківська Г. М. – к.е.н., доцент кафедри ЕПіК;

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Наукові парки втілюють сьогодні пошукові містобудівні ідеї, стимулюють містобудівний розвиток регіонів, стають візиткою країн та сприяють їх економічному розвитку. На сьогоднішній день сформулювалася модель розвитку Наукового парку – американська (США, Великобританія). Одним з перших наукових парків у світі була Кремнієва долина (Силіконова долина, англ. Silicon Valley). Силіконова долина – економічна велика міська агломерація, в якій зосереджено більше половини технічного і наукового потенціалу в галузі електронної промисловості США. Вона знаходиться на каліфорнійській території півострова Сан-Франциско і простягнулася з заходу на схід. Назва цього технополісу походить від використання кремнію як напівпровідника при виробництві мікропроцесорів. Латинська назва кремнію – силіційум (Si), звідси і назва «Силіконова Долина» [1].

Силіконова долина США є третім за рахунком технологічним вогнищем Америки за кількістю співробітників, що працюють у сфері ІТ-технологій. Більше трьох тисяч основних центрів, корпорацій, стартапів, інноваційних компаній зосереджено в цій галузі. Вони займаються створенням програмного високотехнологічного забезпечення, мікросхем, біотехнологій, пристроїв мобільного зв'язку та ін. Інтенсивний розвиток електронних та інформаційних технологій в цьому місці пов'язано з фінансуванням та інвестуванням початківців компаній, близьким розташуванням великих міст і колективною роботою передових американських університетів.

Силіконова долина почала свій історичний шлях у 1951 році [2]. У той час Терман Фред для залучення фінансів з метою стрімкого розвитку досліджень у галузі високих технологій почав здавати земельні ділянки в оренду на 8000 акрах землі. За оригінальним заповітом Леланда Стенфорда було заборонено продаж цієї землі, але не було нічого, щоб запобігти її здачу в оренду. Виявилось, що задача в

довгострокову оренду була настільки ж приваблива для промисловості, як і право власності. Основними причинами створення Силіконової долини є: значна кількість підприємців та потенційних донорів (Каліфорнія ж найбагатший штат); потужний університет (Стенфордський) та велика кількість інженерів; приємний теплий клімат.

Силіконова долина зобов'язана своїй назві новим структурним підрозділом, таким, як Philips Semiconductors, Intel, AMD, National Semiconductors. Водночас керівництво університету започаткувало соціальні програми для студентів, аби запобігти постійному відтоку кадрів з новоствореного офісного парку. Головна мета Силіконової долини – створювати технології й нав'язувати їх усьому світу. В економічній конкуренції сьогодні виграють ті країни, які забезпечують умови для наукових досліджень і їх впровадження у виробництво. Першим прикладом взаємодії науки й виробництва є Силіконова долина – «мозковий центр США». Технології та продукція Силіконової долини за короткий термін змінили світ, а сама вона стала зразком для наслідування для багатьох країн у створенні наукових і технічних парків: Великобританія, Франція, Китай, Індія, Тайвань, Японія та ін.

У Силіконовій долині працюють фахівці в галузі мікроелектроніки, нанотехнологій, комп'ютерної техніки, інформаційних систем, біології тощо, перебувають найбільші відомі в усьому світі компанії: Apple, CiscoSystems, eBay, Google, Hewlett Packard, Intel, Microsoft, Sun Microsystems, Yahoo! та ін [3].

Створення Силіконової долини було ризиковим експериментом для свого часу, однак цивілізація вже мала потребу в ривку вперед. Успіх Силіконової долини полягає в тому, що діяльність провідних науковців мала серйозну фінансову підтримку з боку держави і приватних осіб. Крім того, дослідники феномену Силіконової долини називають такі

чинники успіху: вдале місце розташування, розвинена інфраструктура, потужна науково-технічна база, пільги в оподаткуванні, залучення іноземних інвестицій, підтримання малого та середнього бізнесу, дія законів про інтелектуальну власність, стабільні економічна та політична системи.

Сьогодні в Україні ряд із названих чинників успіху Силіконової долини відсутні. Коли в Україні під Києвом почалося створення центру високих технологій, інноваційного парку Bionic Hill, слід проаналізувати чинники успіху Силіконової долини як

прикладу для наслідування. BIONIC Hill (Київ) – це перший інноваційний парк в Україні, сучасне наукове містечко. BIONIC Hill (Київ) створюється за моделлю, що передбачає тісну інтеграцію освіти (IT-університет), наукових досліджень (R&D) та екологічно чистого високотехнологічного виробництва [4].

Отже, повторення Силіконової долини в Україні можливе лише за умов грамотного поєднання підприємницьких здібностей, фінансування і, найважливіше, кваліфікованих науковців із новаторськими ідеями, утіленню яких ніщо не заважатиме.

Література

1. Режим доступу: <https://rommelnyk.wordpress.com/2011/10/11/силіконова-долина-чому-як-і-інші-ціка/>.
2. Режим доступу: <http://nv.ua/ukr/publications/kalifornijske-chudo-silikonova-dolina-peretvorilasja-v-innovatsijnij-tsentr-svitu-69686.html>.
3. Режим доступу: http://gazeta.dt.ua/SCIENCE/startapi_vpered_abo_kremnieva_dolina_poglyad_zseredini.html
4. Режим доступу: <http://www.bionic-hill.com/uk/about/>

УДК 658.5

АНТИКРИЗОВИЙ МЕХАНІЗМ ЕКОНОМІЧНОЇ СТАБІЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Присяжнюк Ю., Рогач О. – ст. 3-го курсу, гр.. ЕППвн-31

Науковий керівник – викладач Мазур В.Г.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Процес глобалізації в умовах сучасної фінансово-політичної нестабільності та економічної кризи, жорстка конкуренція та мінливість зовнішнього середовища послаблюють шанси суб'єктів господарювання протистояти різноманітним впливам. Позитивні зміни дають підприємству можливість ефективної діяльності. Негативні зміни також можуть ініціювати поштовх підприємства до процвітання, але здатні і завдати чималої шкоди компанії, дестабілізувати виробничо-господарський процес та призвести до проблематичних наслідків. Така ситуація змушує звернути увагу на потребу формування певного “імунітету” підприємства, який дозволить вберегтись, якщо не повністю, то частково від фінансових криз, різного роду ризиків та загроз, забезпечуючи тим самим його економічну стабільність.

Над проблемами економічної стабільності підприємства працювали такі зарубіжні вчені, як І. Ансофф, Г. Клейнер, А. Мур, В. Родіонова, М. Федотова, Е. Уткін та ін., а також вітчизняні вчені: О. Ареф'єва, В. Василенко, М. Войнаренко, Н. Гавловська, В. Геєць, Ю. Єгупов, Т. Косянчук, Н. Котвицька, В. Ліпкан, В. Лук'янова, І. Макаренко, В. Нижник, О. Орлов, О. Перепьолкіна, Б. Ревчун, Є. Рясних, Є. Сухін, Т. Уманець та ін.

В економічній літературі недостатньо використовується поняття “економічна стабільність підприємства”, немає однозначності визначення, мало уваги приділено характеристиці цього поняття, не вироблено єдиного комплексного підходу щодо визначення її складових, основних чинників тощо. Сам термін “економічна стабільність” виник у зв'язку з розглядом проблеми обмеження ресурсів. Тому, це поняття частіше за все використовується у макроекономіці по відношенню до стану економіки у країні чи регіоні: “економічна стабільність є

необхідною умовою досягнення високих і стабільних рівнів зайнятості й економічного зростання” [1].

Досліджуючи трактування стабільності закордонних та вітчизняних авторів, можна зробити висновок, що всі вони мають єдине коріння – нехильність до істотних змін, причому як у бік погіршення, так і у бік покращення. З одного боку, це погано, адже немає розвитку підприємства, а з іншого – такий стан є добрим, оскільки показники діяльності не знижуються.

Що ж стосується антикризового управління, то підприємство має ретельно займатися цим питанням, адже своєчасно виявлена кризова ситуація на багато легше усувається. Аналіз діяльності підприємств, який є основним об'єктом мікроекономічної політики держави, дозволив виділити ряд проблем, що впливають на глибину промислової кризи. Основні з них: неефективність системи управління підприємствами; низький рівень відповідальності керівних органів та посадових осіб товариств перед засновниками за наслідки рішень, що приймаються, за збереження та ефективне використання підприємств, а також фінансово-господарські результати їх діяльності; низькі розміри статутного капіталу акціонерних товариств; відсутність досконалого механізму примусової реалізації майна за рішенням суду; недостатня завантаженість виробничих потужностей підприємства; незабезпеченість єдності підприємства як майнового комплексу, що знижує його інвестиційну привабливість; високі витрати на утримання об'єктів соціально-культурного призначення і житлово-комунального господарства, мобілізаційних резервів, об'єктів з особливим режимом приватизації; наявність неефективної організаційної структури товариства та його низький кадровий потенціал, недосконала організація менеджменту; наявність на підприємствах застарілих технологічних ліній виробництва, а також відсутність